

Evangelí

(Sant Mateu, cap. XVII, vv. 1-9.)

N dia prengué Jesús a Pere, Jaume i Joan, son germà, i se'ls endugué tots sols amb Ell, a una alta muntanya. I davant d'ells es transfigurà, i la seva cara resplendia, com el sol, i ses vestidures tornaren blanques com la llum. I heu's aquí que els aparegué Moisès i Elies [conversant amb ell. I prenent Pere la paraula, diu a Jesús: «Senyor, aci fa de bon estar: si voleu, fem-hi tres tabernacles, un per Vós, un per Moisès, i un per Elies.» Encara ell parlava, heu's aquí que un núvol lluminós els cobrí, i del núvol heu's aquí una veu que deia: «Aquest és el meu Fill, l'Estimat, en qui he posat totes mos complacéncies: escolteu-lo.» En sentir-ho els deixebles, caigueren en terra, i els prengué una gran temor. I Jesús s'acostà, i els tocà, i es digué: «Alceu-vos i no temeu.»—I alçant els ulls no veieren ningú, sinó Jesús sol. I davallant de la muntanya, els feu Jesús aquest manament: «No direu a ningú aquesta visió, fins que el Fill de l'home hagi ressuscitat d'entre els morts.»

La muntanya del Tabor. -- La muntanya elevada de que ens parla l'evangelí d'avui, on Jesús va ésser transfigurat i va mostrar la seva glòria als tres apostols escullits, és, segons una tradició molt antiga, la muntanya del Tabor, situada a la Galilea; és bastant elevada i del cim de la mateixa es contempla un ample panorama; és àrida i amb poca vegetació, com la majoria de les muntanyes de Terra Santa. En temps de Sant Geroni, al segle IV, hi havia edificades tres Esglésies, en record de les tres tendes que Sant Pere volia construir, quan entusiasmada per la glòria de Jesús, volia quedar-se en aquell cim i fer-hi la seva estada. Ara tot són runes, però permaneix la muntanya, lloc sempre venerable, santificat per la presència del Salvador i que els devots peregrins visiten, per tal de venerar el misteri que tingué lloc en el seu cim, misteri de glòria i plaer puríssim, que contrasta amb la sequedat i nuesa de la muntanya.

Val més anar al cel espantat
que al infern sense espantar-se.

Els goigs i alegries d'aquest mon, per santes que siguin, no son duradores i contrasten amb les dolors que son el patrimoni d'aquesta vall de llàgrimes; la glòria veritable i eterna es troba no més a dalt del Cel: fem els possibles per alcançar-la.

Patró de la setmana: Sant Melitó i companys màrtirs.

En temps de l'emperador Licini, a la ciutat de Sebaste (Armènia) quaranta soldats feren pública professió de llur fe i foren empresonats i castigats amb diversos turments. Finalment, al pic de l'hivern foren submergits a un llac d'aigua gelada. Llavors els companys feren aquesta pregària: «Senyor, hem entrat quaranta al combat, feu que siguem quaranta a rebre la corona»

Un d'ells però, flaquejà, i no sabent resistir més abandonà els companys i es tirà a un bany d'aigua tèbia que hi havia a posta. Llavors un dels centinelles que els

guardava, el qual havia vist com baixaven del cel les corones dels que eren constants, feu pública professió de la seva fe, i anà a ocupar el lloc que el covard havia deixat buit en claudicar.

Els butxins multiplicaren els turments i tots els màrtirs en moriren menys el més jove, anomenat Melitó, al qui la seva mare anava exhortant per a que no reculés. I veient que els butxins en carregaren a un carro els cadàvers deixaven el seu fill qui encara era viu, encara, que molt mal parat, s'el carregà a coll i anà seguint el carro. El